

ut mittam te ad Isaï Bethlehemitem: pro-
vidi enim in filiis eius mihi regem.

2. Et ait Samuel: Quo modo vadam? au-
dient enim Saül, & interficiet me. Et ait
Dominus: Vitulum de armento tolles
in manu tua, & dices: Ad immolandum
Domino veni.

3. Et vocabis Isaï ad victimam, & ego
ostendam tibi quid facias, & unges quem-
cumque monstravero tibi.

4. Fecit ergo Samuel, sicut locutus est
ei Dominus. Venitque in Bethlehem, &
admirati sunt seniores civitatis, occurren-
tes ei, dixeruntque: Pacificus ne est in-
gressus tuus?

5. Et ait: Pacificus: ad immolandum
Domino veni, sanctificamini, & venite
mecum ut immolem. Sanctificavit ergo
Isaï & filios eius, & vocavit eos ad sa-
crificium.

6. Cùmque ingressi essent, vidit Eliab,
& ait: Num coram Domino est Christus
eius?

7. Et dixit Dominus ad Samuelem: Ne
respicias vultum eius, neque altitudinem
staturæ eius: quoniam abieci eum, nec
iuxta intuitum hominis ego iudico: ho-
mo enim videt ea quæ parent, * Domi-
nus autem intuetur cor.

8. Et vocavit Isaï Abinadab, & addu-
xit eum coram Samuele. Qui dixit: Nec
hunc elegit Dominus.

9. Adduxit autem Isaï Samma, de quo
ait: Etiam hunc non elegit Dominus.

10. Adduxit itaque Isaï septem filios
suos coram Samuele: & ait Samuel ad
Isaï: Non elegit Dominus ex istis.

11. Dixitque Samuel ad Isaï: Numquid
iam completi sunt filij? Qui respondit:
Adhuc reliquus est parvulus, & pascit
oves. Et ait Samuel ad Isaï: Mitte, &
adduc eum: nec enim discumbemus prius
quàm huc ille veniat.

12. Misit ergo, & adduxit eum. Erat
autem rufus, & pulcher aspectu, decoræ-
que facie. & ait Dominus: Surge, unge
eum, ipse est enim.

13. Tulit ergo Samuel cornu olei *, &
unxit eum in medio fratrum eius: & di-
rectus est Spiritus Domini a die illa in
David, & deinceps: surgensque Samuel
abiit in Ramatha.

14. Spiritus autem Domini recessit a
Saül & exagitabat eum spiritus nequam,
a Domino.

15. Dixeruntque servi Saül ad eum:
Ecce spiritus Dei malus exagitat te,

* Psalm. 77.
10.

* 2. Reg. 78.
Psal. 77.
70. & 88.
21.
Act. 7. 46.
& 13. 22.

16. Iubeat dominus noster, & servi tui,
qui coram te sunt, quaerent hominem
scientem psallere cithara, ut quando ar-
ripuerit te spiritus Domini malus, psallat
manu suâ, & levius feras.

17. Et ait Saül ad servos suos: Provi-
dete ergo mihi aliquem benè psallentem, seq. 2935.
& adducite eum ad me.

18. Et respondens unus de pueris, ait:
Ecce vidi filium Isaï Bethlehemitem scien-
tem psallere, & fortissimum robore, * &
virum bellicosum, & prudentem in ver-
bis, & virum pulchrum: & Dominus est
cum eo.

19. Misit ergo Saül nuncios ad Isaï, di-
cens: Mitte ad me David filium tuum,
qui est in pascuis.

20. Tulit itaque Isaï asinum plenum
panibus, & lagenam vini, & hœdum de
capris unum, & misit per manum David
filij sui Saül.

21. Et venit David ad Saül, & stetit
coram eo: at ille dilexit eum nimis, &
factus est eius armiger.

22. Misitque Saül ad Isaï, dicens: Stet
David in conspectu meo: invenit enim
gratiam in oculis meis.

23. Igitur quandocumque spiritus Do-
mini malus arripiebat Saül, David tolle-
bat citharam, & percutiebat manu suâ,
& refocillabatur Saül, & levius habebat.
recedebat enim ab eo spiritus malus.

CAPUT XVII.

*Philistheis contra Israëllem ad pugnam con-
gregatis, Goliath gigantem in armis &
fortitudine confidentem, solâ fundâ Da-
vid occidit, præcisumque caput, diffusis
Philistheis, ad Saulem tulit.*

1. **C**ongregantes autem Philistiim Anno M.
agmina sua in prælium, conve- circiter
nerunt in Socho Iudæ: & castrametati 2942.
sunt inter Socho & Azeca in finibus Dom- Ant. Chr.
mim. 1062.
2. Porrò Saül & filij Israël congregati etatis Da-
venerunt in Valle terebinthi, & dire- vid. 23.

xerunt aciem ad pugnandum contra Phi-
listiim.

3. Et Philistiim stabant supra montem
ex parte hac, & Israël stabat supra mon-
tem ex altera parte: vallisque erat inter
eos.

4. Egressus est vir spurius de castris
Philistinorum nomine Goliath, de Geth,
altitudinis sex cubitorum & palmi:

5. &

5. & cassis aerea super caput eius, &
loricâ squamatâ induebatur. porrò pon-
dus lorice eius, quinque millia siclorum
aeris erat:

6. & ocreas aereas habebat in cruribus:
& clypeus aereus tegebat humeros eius.

7. hastile autem hastæ eius erat quasi li-
ciatorium textentium. ipsum autem ferrum
hastæ eius sexcentos siclos habebat ferri:
& armiger eius antecedebat eum.

8. Stansque clamabat adversum pha-
langas Israël, & dicebat eis: Quare ve-
nistis parati ad prælium? Numquid ego
non sum Philisthæus, & vos servi Saül?
Eligite ex vobis virum, & descendat ad
singulare certamen.

9. si quiverit pugnare mecum, & per-
cusserit me, erimus vobis servi: si autem
ego prævalero, & percussero eum, vos
servi eritis, & servietis nobis.

10. Et aiebat Philisthæus: Ego expro-
bravi agminibus Israël hodie: Date mihi
virum, & ineat mecum singulare certam-
en.

11. Audiens autem Saül, & omnes Is-
raélite sermones Philisthæi huicsemodi,
stupabant, & metuebant nimis.

12. David autem erat filius viri Ephra-
thæi, de quo * supra dictum est, de Beth-
lehem Iuda, cui nomen erat Isaï, qui ha-
bebat octo filios, & erat vir in diebus
Saül senex, & grandævus inter viros.

13. Abierunt autem tres filij eius ma-
iores post Saül in prælium: & nomina
trium filiorum eius, qui perrexerunt ad
bellum, Eliab primogenitus, & secundus
Abinadab, tertiusque Samma:

14. David autem erat minimus. Tribus
ergo maioribus secutis Saulem,

15. abiit David, & reversus est a Saül,
ut pasceret gregem patris sui in Bethlehem.

16. Procedebat verò Philisthæus manè
& vesperâ, & stabat quadraginta diebus.

17. Dixit autem Isaï ad David filium
suum: Accipe fratribus tuis ephi polentæ,
& decem panes istos, & curre in castra
ad fratres tuos,

18. & decem formellas casei has defe-
res ad tribunal: & fratres tuos visitabis,
si rectè agant: & cum quibus ordinati
sunt, disce.

19. Saül autem, & illi, & omnes filij
Israël, in Valle terebinthi pugnabant ad-
versum Philistiim.

20. Surrexit itaque David manè, &
commendavit gregem custodi: & onustus
abiit, sicut præceperat ei Isaï. Et venit ad

locum Magala, & ad exercitum, qui
egressus ad pugnam vociferatus erat in
certamine.

21. Direxerat enim aciem Israël, sed &
Philistiim ex adverso fuerant præparati.

22. Derelinquens ergo David vasa, quæ
attulerat, sub manu custodis ad sarcinas,
cucurrit ad locum certaminis, & interro-
gabat si omnia rectè agerentur erga fra-
tres suos.

23. Cùmque adhuc ille loqueretur eis,
apparuit vir ille spurius ascendens, Go-
liath nomine, Philisthæus, de Geth, de
castris Philistinorum: & loquente eo hæc
eadem verba audivit David.

24. Omnes autem Israélite, cùm vi-
dissent virum, fugerunt a facie eius, ti-
mentes eum valde.

25. Et dixit unus quispiam de Israël:
Num vidistis virum hunc, qui ascendit?
ad exprobrandum enim Israël ascendit.
Virum ergo, qui percusserit eum, dita-
bit rex divitiis magnis, & filiam suam
dabit ei, & domum patris eius faciet
absque tributo in Israël.

26. Et ait David ad viros, qui stabant
secum, dicens: Quid dabitur viro, qui
percusserit Philisthæum hunc, & tulerit
opprobrium de Israël? quis enim est hic
Philisthæus incircumcisus, qui exprobra-
vit acies Dei viventis?

27. Referebat autem ei populus eum-
dem sermonem, dicens: Hæc dabuntur
viro, qui percusserit eum.

28. Quod cùm audisset Eliab frater eius
maior, loquente eo cum aliis, iratus est
contra David, & ait: Quare venisti, &
quare dereliquisti pauculas oves illas in
deserto? ego novi superbiam tuam, &
nequitiam cordis tui: quia ut videres
prælium, descendisti.

29. Et dixit David: Quid feci? num-
quid non verbum est?

30. Et declinavit paululùm ab eo ad
alium: dixitque eumdem sermonem. Et
respondit ei populus verbum sicut prius.

31. Audita sunt autem verba, quæ lo-
cutus est David, & annuntiata in conspe-
ctu Saül.

32. Ad quem cùm fuisset adductus, lo-
cutus est ei: Non concidat cor cuiusquam
in eo: ego servus tuus vadam, & pu-
gnabo adversus Philisthæum.

33. Et ait Saül ad David: Non vales
resistere Philisthæo isti, nec pugnare ad-
versus eum: quia puer es, hic autem vir
bellator est ab adolescentia sua.

34. Di-

* Sup. 16. 1.

*Eccli. 47. 3.

34. Dixitque David ad Saül: * Pascebat servus tuus patris sui gregem, & venebat leo, vel ursus, & tollebat arietem de medio gregis:

35. & persequer bar eos, & percutiebam, eruebamque de ore eorum: & illi consurgebant adversum me, & apprehendebam mentum eorum, & suffocabam, interficiebamque eos.

36. Nam & leonem, & ursum interfeci ego servus tuus: erit igitur & Philisthæus hic incircumcisus, quasi unus ex eis. Nunc vadam, & auferam opprobrium populi: quoniam quis est iste Philisthæus incircumcisus, qui ausus est maledicere exercitui Dei viventis?

37. Et ait David: Dominus qui eripuit me de manu leonis, & de manu ursi, ipse me liberabit de manu Philisthæi huius. Dixit autem Saül ad David: Vade, & Dominus tecum sit.

38. Et induit Saül David vestimentis suis, & imposuit galeam æream super caput eius, & vestivit eum lorica.

39. Accinctus ergo David gladio eius super vestem suam, cepit tentare si armatus posset incedere: non enim habebat consuetudinem. Dixitque David ad Saül: Non possum sic incedere, quia non usum habeo. Et deposuit ea,

40. & tulit baculum suum, quem semper habebat in manibus: & elegit sibi quinque limpissimos lapides de torrente, & misit eos in peram pastoralem, quam habebat secum, & fundam manu tulit: & processit adversum Philisthæum.

41. Ibat autem Philisthæus incedens, & appropinquans adversum David, & armiger eius ante eum.

42. Cùmque inspexisset Philisthæus, & vidisset David, despexit eum. Erat enim adolescens: rufus, & pulcher aspectu.

43. Et dixit Philisthæus ad David: Numquid ego canis sum, quòd tu venis ad me cum baculo? Et maledixit Philisthæus David in diis suis:

44. dixitque ad David: Veni ad me, & dabo carnes tuas volatilibus cæli & bestiis terræ.

45. Dixit autem David ad Philisthæum: Tu venis ad me cum gladio, & hastâ, & clypeo: ego autem venio ad te in nomine Domini exercituum, Dei agminum Israël, quibus exprobrasti

46. hodiè, & dabit te Dominus in manu mea, & percutiam te, & auferam ca-

put tuum a te: & dabo cadavera castrorum Philisthæi hodie volatilibus cæli, & bestiis terræ: ut sciat omnis terra quia est Deus in Israël.

47. Et noverit universa ecclesia hæc, quia non in gladio, nec in hastâ salvat Dominus: ipsius enim est bellum, & tradet vos in manus nostras.

48. Cùm ergo surrexisset Philisthæus, & veniret, & appropinquaret contra David, festinavit David, & cucurrit ad pugnam ex adverso Philisthæi.

49. Et misit manum suam in peram, tulitque unum lapidem, & funda iecit, & circumducens percussit Philisthæum in fronte: & infixus est lapis in fronte eius, & cecidit in faciem suam super terram.

50. * Prævaluitque David adversum Philisthæum in funda & lapide, percussitque Philisthæum interfecit. Cùmque gladium non haberet in manu David,

51. cucurrit, & stetit super Philisthæum, & tulit gladium eius, & eduxit eum de vagina sua: & interfecit eum, præciditque caput eius. Videntes autem Philisthæi, quòd mortuus esset fortissimus eorum, fugerunt.

52. Et consurgentes viri Israël & Iudæ vociferati sunt, & persecuti sunt Philisthæos usque dum venirent in vallem, & usque ad portas Accaron, cecideruntque vulnerati de Philisthæi in via Saraïm, & usque ad Geth, & usque ad Accaron.

53. Et revertentes filij Israël postquam persecuti fuerant Philisthæos, invaserunt castra eorum.

54. Assumens autem David caput Philisthæi, attulit illud in Ierusalem: arma verò eius posuit in tabernaculo suo.

55. Eo autem tempore, quo viderat Saül David egredientem contra Philisthæum, ait ad Abner principem militiæ: De qua stirpe descendit hic adolescens, Abner? Dixitque Abner: Vivit anima tua, rex, si novi*.

56. Et ait rex: Interroga tu, cuius filius sit iste puer.

57. Cùmque regressus esset David, percussit Philisthæo, tulit eum Abner, & introduxit eum Saule, caput Philisthæi habentem in manu.

58. Et ait ad eum Saül: De qua progenie es o adolescens? Dixitque David: Filius servi tui Isaï Bethlehemitæ ego sum.

*Eccli. 47. 4. 1. Mach. 4. 30.

*Indè patet, id factum aliquot post annis quam aulam deseruisset David: iam ob auctam in eo etatem, immutato vultu, ut in pubescentibus præsertim evenire solet. Huic ergo spatio 7. annos adscripsimus.

CA-

CAPUT XVIII.

Ionathas Davidi arctissimo iungitur federe; Saül, audita sui & David comparatione, possimè illum odit, unde malo spiritu agitur nititur David configere; & Merob filium, quam erat Davidi pollicitus, tradit alteri: Michol verò iuniorum callidè medianibus centum præputiis Philisthæorum, despondet David in uxorem.

Eodem ann. 2942.

1. **ET** factum est cùm complexset loqui ad Saül: anima Ionathæ conglutinata est animæ David, & dilexit eum Ionathas quasi animam suam.

2. Tulitque eum Saül in die illa, & non concessit ei ut reverteretur in domum patris sui.

3. Inierunt autem David & Ionathas fœdus: diligebat enim eum quasi animam suam.

4. Nam expoliavit se Ionathas tunicâ, quâ erat indutus, & dedit eam David, & reliqua vestimenta sua usque ad gladium & arcum suum, & usque ad balteum.

5. Egrediebatur quoque David ad omnia quæcumque misisset eum Saül, & prudenter se agebat: posuitque eum Saül super viros belli, & acceptus erat in oculis universi populi, maximeque in conspectu famulorum Saül.

6. Porrò cùm reverteretur percusso Philisthæo David, egressæ sunt mulieres de universis urbibus Israël, cantantes, chorosque ducentes in occursum Saül regis, in tympanis lætitiæ, & in sistris.

7. Et præinebant mulieres ludentes, atque dicentes: * Percussit Saül mille, & David decem millia.

8. Iratus est autem Saül nimis, & displicuit in oculis eius sermo iste: dixitque: Dederunt David decem millia, & mihi mille dederunt: quid ei superest, nisi solum regnum?

9. Non rectis ergo oculis Saül aspicebat David a die illa, & deinceps.

10. Post diem autem alteram, invasit spiritus Dei malus Saül, & prophetabat in medio domus suæ: David autem psallebat manu sua, sicut per singulos dies. tenebatque Saül lanceam,

11. & misit eam, putans quòd configere posset David cum pariete: & declinavit David a facie eius secundò.

12. Et timuit Saül David, eò quòd Dominus esset cum eo, & a se recessisset.

13. Amovit ergo eum Saül a se, & fecit

eum tribunum super mille viros: & egrediebatur, & intrabat in conspectu populi.

14. In omnibus quoque viis suis David prudenter agebat, & Dominus * erat cum eo.

15. Vidit itaque Saül quòd prudens esset nimis, & cepit cavere eum.

16. Omnis autem Israël & Iudæ diligebat David: ipse enim ingrediebatur & egrediebatur ante eos.

17. Dixitque Saül ad David: Ecce filia mea maior Merob, ipsam dabo tibi uxorem: tantummodo esto vir fortis, & præliare * bella Domini. Saül autem reputabat, dicens: Non sit manus mea in eum, sed sit super eum manus Philisthinorum.

18. Ait autem David ad Saül: Quis ego sum, aut quæ est vita mea, aut cognatio patris mei in Israël, ut fiam gener regis? 19. Factum est autem tempus cum deberet dari Merob filia Saül David, data est Hadrieli, Molathitæ uxor.

20. Dilixit autem David Michol filia Saül altera. Et nunciatum est Saül, & placuit ei.

21. Dixitque Saül: Dabo eam illi, ut fiat ei in scandalum, & sit super eum manus Philisthinorum. Dixitque Saül ad David: In duabus rebus gener meus eris hodiè.

22. Et mandavit Saül servis suis: Loquimini ad David clam me, dicentes: Ecce places regi, & omnes servi eius diligunt te. Nunc ergo esto gener regis.

23. Et locuti sunt servi Saül in auribus David omnia verba hæc. Et ait David: Num parum videtur vobis, generum esse regis? Ego autem sum vir pauper & tenuis.

24. Et renunciaverunt servi Saül, dicentes: Huiuscemodi verba loquutus est David.

25. Dixit autem Saül: Sic loquimini ad David: Non habet rex sponsalia necesse, nisi tantum centum præputia Philisthinorum; ut fiat ultio de inimicis regis. Porrò Saül cogitabat tradere David in manus Philisthinorum.

26. Cùmque renunciasset servi eius David verba, quæ dixerat Saül, placuit sermo in oculis David, ut fieret gener regis.

27. Et post paucos dies surgens David, abiit cum viris, qui sub eo erant. Et percussit ex Philisthæi ducentos viros, & attulit eorum præputia, & annumeravit ea regi, ut esset gener eius. Dedit itaque Saül ei Michol filiam suam uxorem.

28. Et

* Sup. 16. 13.

* Puta an. 2943.

* Infr. 25. 28.

28. Et vidit Saül, & intellexit quòd Dominus esset cum David. Michol autem filia Saül diligebat eum.

29. Et Saül magis cepit timere David: factusque est Saül inimicus David cunctis diebus.

30. Et egressi sunt principes Philistinorum. a principio autem egressionis eorum, prudentius se gerebat David quàm omnes servi Saül, & celebre factum est nomen eius nimis.

CAPUT XIX.

Saul Davidem occidere volens, voce Ionathæ placatur: quem coram se citharizantem iterum transfigere tentat, & fugientem industriâ Michol in Naioth apud Samuëlem persecutus, post ternos nuncios prophetantes etiam ipse prophetat.

1. **L**ocutus est autem Saül ad Ionathan filium suum, & ad omnes servos suos, ut occiderent David. Porrò Ionathas filius Saül diligebat David valde.

2. Et indicavit Ionathas David, dicens: Querit Saül pater meus occidere te: quapropter observa te queso manè, & manebis clam, & abscondèris.

3. Ego autem egrediens stabo iuxta patrem meum, in agro ubicumque fueris: & ego loquar de te ad patrem meum: & quodcumque videro, nunciabo tibi.

4. Locutus est ergo Ionathas de David bona ad Saül patrem suum: dixitque ad eum: Ne pecces rex in servum tuum David, quia non peccavit tibi, & opera eius bona sunt tibi valde.

5. Et posuit animam suam in manu sua, & percussit Philisthæum, & fecit Dominus salutem magnam universo Israël: vidisti, & lætatus es. Quare ergo peccas in sanguine innoxio, interficiens David, qui est absque culpa?

6. Quod cum audisset Saül, placatus voce Ionathæ, iuravit: Vivit Dominus, quia non occidetur.

7. Vocavit itaque Ionathas David, & indicavit ei omnia verba hæc: & introduxit Ionathas David ad Saül, & fuit ante eum, sicut fuerat heri & nudius tertius.

* Pota an. seq. 2944. 8. * Motum est autem rursus bellum: & egressus David, pugnavit adversum Philisthim: percussitque eos plagâ magnâ, & fugerunt a facie eius.

9. Et factus est spiritus Domini malus

in Saül. sedebat autem in domo sua, & tenebat lanceam: porrò David psalabat manu suâ.

10. Nisusque est Saül configere David lanceâ in pariete, & declinavit David a facie Saül: lanceâ autem casso vulnere perlata est in parietem, & David fugit, & salvatus est nocte illâ.

11. Misit ergo Saül satellites suos in domum David, ut custodirent eum, & interficeretur manè. Quod cum annunciasset David Michol uxor sua, dicens: Nisi salvaveris te nocte hæc, eras morieris:

12. deposuit eum per fenestram. porrò ille abiit & aufugit, atque salvatus est.

13. Tulit autem Michol statuum, & posuit eam super lectum, & pellem pilosam caprarum posuit ad caput eius, & operuit eam vestimentis.

14. Misit autem Saül apparitores, qui raperent David: & responsum est quòd ægrotaret.

15. Rursumque misit Saül nuncios ut viderent David, dicens: Afferte eum ad me in lecto, ut occidatur.

16. Cumque venissent nuncii, inventum est simulachrum super lectum, & pellis caprarum ad caput eius.

17. Dixitque Saül ad Michol: Quare sic illusisti mihi, & dimisisti inimicum meum ut fugeret? Et respondit Michol ad Saül: Quia ipse locutus est mihi: Dimitte me, alioquin interficiam te.

18. David autem fugiens, salvatus est, & venit ad Samuel in Ramatha, & nunciavit ei omnia quæ fecerat sibi Saül: & abierunt ipse & Samuel, & morati sunt in Naioth.

19. Nunciatum est autem Saüli a dicentibus: Ecce David in Naioth in Ramatha.

20. Misit ergo Saül lictores, ut raperent David: qui cum vidissent cuneum prophetarum vaticinantium, & Samuelem stantem super eos, factus est etiam Spiritus Domini in illis, & prophetare cœperunt etiam ipsi.

21. Quod cum nunciatum esset Saüli, misit & alios nuncios: prophetaverunt autem & illi. Et rursus misit Saül tertios nuncios: qui & ipsi prophetaverunt. Et iratus iracundiâ Saül,

22. abiit etiam ipse in Ramatha, & venit usque ad cisternam magnam, quæ est in Socho, & interrogavit, & dixit: In quo loco sunt Samuel & David? Dicuntque est ei: Ecce in Naioth sunt in Ramatha.

23. Et

23. Et abiit in Naioth in Ramatha; & factus est etiam super eum Spiritus Domini, & ambulabat ingrediens, & prophetabat usquedum veniret in Naioth in Ramatha.

24. Et expoliavit etiam ipse se vestimentis suis, & prophetavit cum ceteris coram Samuele, & cecidit nudus forâ die illâ & nocte. Unde & exivit proverbium: * Num & Saül inter prophetas?

* Sup. 10. 12.

C. A. P. U. T. XX.

Ionathas post repetitum cum Davide fœdus, proprium cum patre reconciliare frustra conatur; illum tamen & manibus eius trium sagittarum signo liberat.

Eodem ann. 2944. Ant. Chr. 1060. 1. **F**ugit autem David de Naioth, quæ est in Ramatha, veniensque locutus est coram Ionathâ: Quid feci? quæ est iniquitas mea, & quod peccatum meum in patrem tuum, quia querit animam meam?

2. Qui dixit ei: Absit, non morieris: neque enim facies pater meus quidquam grande vel parvum, nisi prius indicaverit mihi: hunc ergo celavit me pater meus sermonem tantummodo? nequaquam erit istud.

3. Et iuravit rursus Davidi. Et ille ait: Scit profectò pater tuus quia inveni gratiam in oculis tuis, & dicit: Nesciat hoc Ionathas, ne forte tristetur. Quinimmodò vivit Dominus, & vivit anima tua, quia uno tantum (ut ita dicam) gradu, ego morsque dividitur.

4. Et ait Ionathas ad David: Quodcumque dixerit mihi anima tua, faciam tibi.

5. Dixit autem David ad Ionathan: Ecce calendæ sunt crastinò, & ego ex more sedere soleo iuxta regem ad vescendum: dimitte ergo me ut abscondar in agro usque ad vesperam diei tertie.

6. Si respiciens requisierit me pater tuus, respondebis ei: Rogavit me David, ut iret celeriter in Bethlehem: * civitatem suam: quia victima: solemnes ibi sunt universis contribulibus suis.

7. Si dixerit, Bene: pax erit servo tuo. si autem fuerit iratus, scito quia completa est malitia eius.

8. Fac ergo misericordiam in servum tuum: quia fœdus Domini me famulum tuum tecum inire fecisti: si autem est iniquitas aliqua in me, tu me interfice, & ad patrem tuum ne introducas me.

9. Et ait Ionathas: Absit hoc a te: ne-

que enim fieri potest, ut si certè cognovero completam esse patris mei malitiam contra te, non annunciem tibi.

10. Responditque David ad Ionathan: Quis renunciabit mihi, si quid forte responderit tibi pater tuus dure de me?

11. Et ait Ionathas ad David: Veni, & egrediamur foras in agrum. Cumque exissent ambo in agrum,

12. ait Ionathas ad David: Domine Deus Israël, si investigavero sententiam patris mei crastinò vel perendie: & aliquid boni fuerit super David, & non statim misero ad te, & notum tibi fecero,

13. hæc faciat Dominus Ionathæ, & hæc addat. Si autem perseveraverit patris mei malitia adversum te, revelabo aures tuas, & dimittam te, ut vadas in pace, & sit Dominus tecum, sicut fuit cum patre meo.

14. Et si vixerò, facies mihi misericordiam Domini: si verò mortuus fuero,

15. non auferes misericordiam tuam a domo mea usque in sempiternum, quando eradicaverit Dominus inimicos David, unumquemque de terra: auferat Ionathan de domo sua, & requirat Dominus de manu inimicorum David.

16. Pepigit ergo Ionathas fœdus cum domo David: & requisivit Dominus de manu inimicorum David.

17. Et addidit Ionathas deierare David, eò quòd diligere illum: sicut enim animam suam, ita diligebat eum.

18. Dixitque ad eum Ionathas: Cras calendæ sunt, & requireris.

19. requiretur enim sessio tua usque perendie. Descendes ergo festinus, & venies in locum ubi celandus es in die qua operari licet, & sedebis iuxta lapidem, cui nomen est Ezel.

20. Et ego tres sagittas mittam iuxta eum, & iaciam quasi exercens me ad signum.

21. Mittam quoque & puerum, dicens ei: Vade, & affer mihi sagittas.

22. Si dixerò puerò: Ecce sagittæ intra te sunt, tolle eas: tu veni ad me, quia pax tibi est, & nihil est mali, vivit Dominus. Si autem sic locutus fuero puerò: Ecce sagittæ ultra te sunt: vade in pace, quia dimisit te Dominus.

23. De verbo autem quòd locuti sumus ego & tu, sit Dominus inter me & te usque in sempiternum.

24. Absconditus est ergo David in agro, & venerunt calendæ, & sedit rex ad comedendum panem.

25. Cum-

25. Cumque sedisset rex super cathedram suam (secundum consuetudinem) : quae erat iuxta parietem; surrexit Ionathas, & sedit Abner ex latere Saül, uacuosque apparuit locus David.

26. Et non est locutus Saül quidquam in die illa: cogitabat enim quod forte evenisset ei, ut non esset mundus, nec purificatus.

27. Cumque illuxisset dies secunda post calendas, rursus apparuit uacuus locus David. Dixitque Saül ad Ionatham filium suum: Cur non uenit filius Isai nec heri, nec hodie ad uescendum? .

28. Responditque Ionathas Saüli: Rogavit me obnixè, ut iret in Bethlehem.

29. & ait: Dimitte me, quoniam sacrificium solemne est in ciuitate, unus de fratribus meis accesserit me: nunc ergo si inueni gratiam in oculis tuis, uadam citò, & uideo fratres meos. Ob hanc causam non uenit ad mensam regis.

30. Iratus autem Saül aduersum Ionatham, dixit ei: Filii mulieris uirum ultrò rapientis, numquid ignoro quia diligis filium Isai in confusione tua, & in confusione ignominiosæ matris tuæ?

31. Omnibus enim diebus, quibus filius Isai uixerit super terram, non stabiliëris tu, neque regnum tuum. Itaque iam nunc mitte, & adduc eum ad me: quia filius mortis est.

32. Respondens autem Ionathas Saüli patri suo, ait: Quare morietur? quid fecit?

33. Et arripuit Saül lanceam ut percuteret eum. Et intellexit Ionathas quod definitum esset a patre suo, ut interficeret David.

34. Surrexit ergo Ionathas a mensa in ira furoris, & non comedit in die calendarum secundâ panem. Contristatus est enim super David, eò quod confudisset eum pater suus.

35. Cumque illuxisset manè, uenit Ionathas in agrum iuxta placitum David, & puer parvulus cum eo.

36. & ait ad puerum suum: Vade, & affer mihi sagittas, quas ego iacio. Cumque puer ecurrisset, iecit aliam sagittam trans puerum.

37. Venit itaque puer ad locum iaculi, quod miserat Ionathas: & clamauit Ionathas post tergum pueri, & ait: Ecce ibi est sagitta porò ultra te.

38. Clamauitque iterum Ionathas post tergum pueri, dicens: Festina velociter, ne steteris. Collegit autem puer Ionathas

sagittas, & attulit ad dominum suum:

39. & quid ageretur, penitus ignorabat: tantummodo enim Ionathas & David rem noverant.

40. Dedit ergo Ionathas arma sua puero, & dixit ei: Vade, & deser in ciuitatem.

41. Cumque abiisset puer, surrexit David de loco, qui uergebat ad Austrum, & cadens pronus in terram, adorauit tertio: & osculantes se alterutrum, steterunt pariter, David autem amplius.

42. Dixit ergo Ionathas ad David: Vade in pace: quæcumque iurauimus ambo in nomine Domini dicentes: Dominus sit inter me & te, & inter semen meum & semen tuum usque in sempiternum.

43. Et surrexit David, & abiit: sed & Ionathas ingressus est ciuitatem.

CAPUT XXI.

Profugus David in Nobe urbem sacerdotalem, fame compulsus panes sanctificatos comedit datos ab Achimelech presente ibidem Doëg Idumæo; & Goliath gladio accepto, apud Achis regem Gethi demerentiam præ timore simulat.

1. **V**enit autem David in Nobe ad Achimelech sacerdotem: & obstupuit Achimelech, eò quod uenisset David. Et dixit ei: Quare tu solus, & nullus est tecum?

2. Et ait David ad Achimelech sacerdotem: Rex præcepit mihi sermonem, & dixit: Nemo sciat rem, propter quam missus es a me, & cuiusmodi præcepta tibi dederim: nam & pueris condixi in illum & illum locum.

3. Nunc ergo siquid habes ad manum, vel quinque panes, da mihi, aut quicquid inuenieris.

4. Et respondens sacerdos ad David, ait illi: Non habeo laicos panes ad manum, sed tantum panem sanctum: si mundi sunt pueri, maxime a mulieribus?

5. Et respondit David sacerdoti, & dixit ei: Equidem, si de mulieribus agitur: continuius nos ab heri & nudius tertius, quando egrediebamur, & fuerunt uasa puerorum sancta. porò uia hæc polluta est, sed & ipsa hodie sanctificabitur in uasis.

6. *Dedit ergo ei sacerdos sanctificatum panem. neque enim erat ibi panis, nisi tantum panes propositionis, qui sublatis fue-

Eodem ann. 2944

*Matt. 12. 3. & 4.

fuerant a facie Domini, ut ponerentur panes calidi.

7. Erat autem ibi uir quidam de seruis Saül, in die illa, intus in tabernaculo Domini: & nomen eius Doëg Idumæus, potentissimus pastorum Saül.

8. Dixit autem David ad Achimelech: Si habes hic ad manum hastam, aut gladium? quia gladium meum, & arma mea non tuli mecum. sermo enim regis urgebat.

9. Et dixit sacerdos: Ecce hic gladius Goliath Philisthai, quem percussisti in Valle terebinthi, est involutus pallio post ephod: si istum vis tollere, tolle. nequè enim hic est allus absque eo. Et ait David: Non est huic alter similis, da mihi eum.

10. Surrexit itaque David, & fugit in die illa a facie Saül: & uenit ad Achis regem Gethi.

11. dixeruntque serui Achis ad eum cum uidissent David: Numquid non iste est David rex terræ? nonne huic cantabant per choros, dicentes: * Percussit Saül mille, & David decem millia?

12. Posuit autem David sermones istos in corde suo, & extinuit ualde a facie Achis regis Gethi.

13. Et immutauit os suum coram eis, & collabebatur inter manus eorum: & impingebat in ostia portæ; defluebantque saluæ eius in barbam.

14. Et ait Achis ad seruos suos: Vidistis hominem insanum: quare adduxistis eum ad me?

15. An desunt nobis furiosi, quod introduxistis istum, ut fureret me presente? hiccine ingredietur domum meam?

CAPUT XXII.

David cum plurimis ad se in speluncam Odollam susceptis; indè ad regem Moab proficiscitur; inde consilio Gad prophetae in terram Iudæ reuertitur. Saül uerò omnes sacerdotes Nobe, præter Abiathar qui ad David fugiuit, per Doëg Idumæum iussit interimi.

1. **A**biit ergo David indè, & fugit in speluncam Odollam. Quod cum audissent fratres eius, & omnis domus patris eius, descendere uult ad eum illuc.

2. Et conuenerunt ad eum omnes, qui erant in angustia constituti, & oppressi aere alieno, & amaro animo: & factus

* Sup. 18. 7. Eccli. 47. 7.

Eodem ann. 2944

est eorum princeps, fueruntque cum eo quasi quadringenti uiri.

3. Et profectus est David indè in Maspha, quæ est Moab: & dixit ad regem Moab: Maneat, oro; pater meus & mater mea uobiscum, donec sciam quid faciat mihi Deus.

4. Et reliquit eos ante faciem regis Moab: manseruntque apud eum cunctis diebus, quibus David fuit in presidio.

5. Dixitque Gad propheta ad David: Noli manere in presidio, proficiscere, & uade in Terram Iudæ. Et profectus est David, & uenit in saltum Haret.

6. Et audiuit Saül quod apparuisset David, & uiri qui erant cum eo. Saül autem cum maneret in Gabaa, & esset in nemore, quod est in Rama, hastam manu tenens, cunctique serui eius circumstarent eum.

7. ait ad seruos suos qui assistebant ei: Audite nunc filij lemini: numquid omnibus uobis dabit filius Isai agros, & vineas, & uniuersos uos faciet tribunos, & centuriones?

8. quoniam coniurastis omnes aduersum me, & non est quicquam mihi renunciet, maxime cum & filius meus feceris inierit cum filio Isai? Non est qui uicem meam doleat ex uobis, nec qui annunciet mihi: eò quod suscitauerit filius meus seruum meum aduersum me, insidiante mihi usque hodie.

9. Respondens autem Doëg Idumæus, qui assistebat, & erat primus inter seruos Saül, uidi, inquit, filium Isai in Nobe apud Achimelech filium Achitob sacerdotem.

10. Qui consulit pro eo Dominum, & cibaria dedit ei: sed & gladium Goliath Philisthai dedit illi.

11. Misit ergo rex ad accersendum Achimelech sacerdotem filium Achitob, & omnem domum patris eius, sacerdotum, qui erant in Nobe, qui uniuersi uenerunt ad regem.

12. Et ait Saül ad Achimelech: Audi fili Achitob. Qui respondit: Præsto sum Domine.

13. Dixitque ad eum Saül: Quare coniurastis aduersum me, tu & filius Isai, & dedisti ei panes & gladium, & consulisti pro eo Deum, ut consurgeret aduersum me, insidiator usque hodie permanens?

14. Respondensque Achimelech regi, ait: Et quis in omnibus seruis tuis, sicut David fidelis, & gener regis, & per-

gens ad imperium tuum, & gloriosus in domo tua?

15. Num hodie cœpi pro eo consulere Deum? absit hoc a me: ne suspicetur rex adversus servum suum rem huiuscemodi, in universa domo patris mei: non enim scivit servus tuus quidquam super hoc negotio, vel modicum vel grande.

16. Dixitque rex: Morte morieris Achimelech, tu, & omnis domus patris tui.

17. Et ait rex emissariis, qui circumstabant eum: Convertimini, & interficite sacerdotes Domini: nam manus eorum cum David est: scientes quod fugisset, & non indicaverunt mihi. Noluere autem servi regis extendere manus suas in sacerdotes Domini.

18. Et ait rex ad Doëg: Convertere tu, & irruere in sacerdotes. Conversusque Doëg Idumæus, irruit in sacerdotes, & trucidavit in die illa octogintaquinque viros vestitos ephod lineo.

19. Nobis autem civitatem sacerdotum percussit in ore gladii, viros & mulieres, & parvulos, & lactentes, bovemque, & asinum, & ovem in ore gladii.

20. Evadens autem unus filius Achimelech, filij Achitob, cuius nomen erat Abiathar, fugit ad David.

21. & annuntiavit ei quod occidisset Saül sacerdotes Domini.

22. Et ait David ad Abiathar: Sciebam in die illa, quod cum ibi esset Doëg Idumæus, proculdubio annuntiaret Saül: ego sum reus omnium animarum patris tui.

23. Mane mecum, ne timeas: si quis quaesierit animam meam, quaeret & animam tuam, mecumque servaberis.

CAPUT XXIII.

Cum David Ceilam a Philisthæis liberasset, ne in manus Saül a viris Ceilæ tradere-tur, profugus in desertum Ziph prodit-ur a Ziphæis; fœdus autem inter Da-vid & Ionatham renouato, Saül eum per-sequitur, sed propter subitam Philisthæo-rum irruptionem liberatur.

1. ET annuntiaverunt David, dicen-tes: Ecce Philisthæi oppugnant Ceilam, & diripiunt areas.

2. Consuluit ergo David Dominum, di-cens: Num vadam, & percusiam Philisthæos istos? Et ait Dominus ad David: Vade, & percusiam Philisthæos, & Ceilam salvabis.

Anno M.
2945.
Ant. Chr.
1059.

3. Et dixerunt viri, qui erant cum David, ad eum: Ecce nos hic in Iudæa consistentes timemus: quanto magis si ierimus in Ceilam adversum agmina Philisthinorum?

4. Rursum ergo David consuluit Dominum. Qui respondens, ait ei: Surge, & vade in Ceilam: ego enim tradam Philisthæos in manu tua.

5. Abiit ergo David, & viri eius in Ceilam, & pugnavit adversum Philisthæos, & abegit iumenta eorum, & percussit eos plaga magna: & salvavit David habitatores Ceilæ.

6. Porro eo tempore, quo fugiebat Abiathar filius Achimelech ad David in Ceilam, ephod secum habens descendere-rat.

7. Nunciatum est autem Saül quod venisset David in Ceilam: & ait Saül: Tradidit eum Deus in manus meas, conclususque est introgressus urbem, in qua portæ & seræ sunt.

8. Et præcepit Saül omni populo ut ad pugnam descenderet in Ceilam, & obsideret David, & viros eius.

9. Quod cum David rescisset quia prepararet ei Saül clam malum, dixit ad Abiathar sacerdotem: Applica ephod.

10. Et ait David: Domine Deus Israël, audivit famam servus tuus, quod disponat Saül venire in Ceilam, ut evertat urbem propter me.

11. Si tradent me viri Ceilæ in manus eius? & si descendet Saül, sicut audivit servus tuus? Domine Deus Israël indica servo tuo. Et ait Dominus: Descendet.

12. Dixitque David: Si tradent me viri Ceilæ, & viros qui sunt mecum, in manus Saül? Et dixit Dominus: Tradent.

13. Surrexit ergo David & viri eius quasi sexcenti, & egressi de Ceila, huc atque illuc vagabantur incerti: nunciatumque est Saül quod fugisset David de Ceila, & salvatus esset: quam ob rem dissimulavit exire.

14. Morabatur autem David in deserto in locis firmissimis, mansitque in monte solitudinis Ziph, in monte opæo: quaerebat eum tamen Saül cunctis diebus: & non tradidit eum Deus in manus eius.

15. Et vidit David quod egressus esset Saül ut quaereret animam eius. Porro David erat in deserto Ziph in silva.

16. Et surrexit Ionathas filius Saül, & abiit

CAPUT XXIV.

David in spelunca Engaddi latitans, oram chlamydis Saül persequentis abscedit, & ne occideretur, ipsum liberavit: quare Saül culpam agnovit, & sciens David regnaturum, suscepto ab ipso iuramento de non excidenda Saülis familia, ei reconciliatur.

1. ASCENDIT ergo David indè: & habitavit in locis tutissimis Engaddi.

2. Cumque reversus esset Saül, postquam persecutus est Philisthæos, nunciaverunt ei, dicentes: Ecce, David in deserto est Engaddi.

3. Assumens ergo Saül tria millia electorum virorum ex omni Israël, perrexit ad investigandum David & viros eius, etiam super abruptissimas petras, quæ solis ibicibus pervia sunt.

4. Et venit ad caulas ovium, quæ se offerrebant viani. eratque ibi spelunca, quam ingressus est Saül, ut purgaret ventrem: porro David & viri eius in interiori parte speluncæ latebant.

5. Et dixerunt servi David ad eum: Ecce dies, de qua locutus est Dominus ad te: Ego tradam tibi inimicum tuum, ut facias ei sicut placuerit in oculis tuis. Surrexit ergo David, & præcidit oram chlamydis Saül silenter.

6. Post hæc percussit cor suum David, eod quod abscedisset oram chlamydis Saül.

7. Dixitque ad viros suos: Propitius sit mihi Dominus, ne faciam hanc rem domino meo, christo Domini, ut mittam manum meam in eum, quia christus Domini est.

8. Et confregit David viros suos sermonibus, & non permisit eos ut consurgerent in Saül: porro Saül exurgens de spelunca, pergebat cœpto itinere.

9. Surrexit autem & David post eum: & egressus de spelunca, clamavit post tergum Saül, dicens: Domine mi rex. Et respexit Saül post se: & inclinans se David pronus in terram, adoravit.

10. dixitque ad Saül: Quare audis verba hominum loquentium, David quaerit malum adversum te?

11. Ecce hodie viderunt oculi tui, quod tradiderit te Dominus in manu mea in spelunca: & cogitavi ut occiderem te, sed pepercit tibi oculus meus. dixi enim: Non extendam manum meam in domi-

Z 2 num

abit ad David in silvam, & confortavit manus eius in Deo: dixitque ei:

17. Ne timeas: neque enim inveniet te manus Saül patris mei, & tu regnabis super Israël, & ego ero tibi secundus, sed & Saül pater meus scit hoc.

18. Percussit ergo uterque fœdus coram Domino: mansitque David in silva: Ionathas autem reversus est in domum suam.

* Infr. 26. 1.

19. Ascenderunt autem Ziphæi ad Saül in Gabaa, dicentes: Nónne ecce David latitat apud nos in locis tutissimis silvæ, in Colle Hachila, quæ est ad dexteram deserti?

20. Nunc ergo, sicut desideravit anima tua ut descenderes, descende: nostrum autem erit ut tradamus eum in manus regis.

21. Dixitque Saül: Benedicti vos a Domino, quia doluistis vicem meam.

22. Abite ergo, oro, & diligentius preparate, & curiosius agite, & considerate locum ubi sit pes eius, vel quis viderit eum ibi, recogitat enim de me, quod callidè insidiet ei.

23. Considerate & videte omnia latibula eius, in quibus absconditur: & revertimini ad me ad rem certam, ut vadam vobiscum, quod si etiam in terram se abstruserit, perscrutabor eum in cunctis millibus Iudæ.

24. At illi surgentes abierunt in Ziph ante Saül: David autem & viri eius erant in deserto Maon, in campestribus ad dexteram Iesimon.

25. Ivit ergo Saül & socij eius ad quaerendum eum: & nunciatum est David, statimque descendit ad petram, & versabatur in deserto Maon, quod cum audisset Saül, persecutus est David in deserto Maon.

26. Et ibat Saül ad latus montis ex parte una: David autem & viri eius erant in latere montis ex parte altera: porro David desperabat se posse evadere a facie Saül: itaque Saül, & viri eius in modum coronæ cingebant David, & viros eius, ut caperent eos.

27. Et nuncius venit ad Saül, dicens: Festina, & veni, quoniam infuderunt se Philisthæi super terram.

28. Reversus est ergo Saül desistens persequi David, & perrexit in occursum Philisthinorum: propter hoc vocaverunt locum illum, Petram dividentem.

num meum, quia christus Domini est.
12. Quin potius pater mi, vide, & cognosce oram chlamydis tuæ in manu mea: quoniam cum præcinderem summitatem chlamydis tuæ, nolui extendere manum meam in te. animadvertite, & vide, quoniam non est in manu mea malum, neque iniquitas, neque peccavi in te: tu autem insidiaris animæ meæ ut auferas eam.

13. Iudicet Dominus inter me & te, & ulciscatur me Dominus ex te: manus autem mea non sit in te.

14. Sicut & in proverbio antiquo dicitur: An impius egredietur impietas: manus ergo mea non sit in te.

15. Quem persequeris, rex Israël? quem persequeris? canem mortuum persequeris, & pulicem unum.

16. Sit Dominus iudex, & iudicet inter me & te: & videat, & iudicet causam meam, & eruat me de manu tua.

17. Cum autem complisset David loquens sermones huiusmodi ad Saül, dixit Saül: Numquid vox hæc tua est fili mi David? Et levavit Saül vocem suam, & slevit:

18. dixitque ad David: Iustior tu es quam ego: tu enim tribuisti mihi bona: ego autem reddidi tibi mala.

19. Etti indicasti hodie quæ feceris mihi bona: quomodo tradiderit me Dominus in manum tuam, & non occideris me.

20. Quis enim cum invenerit inimicum suum, dimittet eum in via bona? Sed Dominus reddat tibi vicissitudinem hanc pro eo quod hodie operatus es in me.

21. Et nunc quia scio quod certissime regnaturus sis, & habiturus in manu tua regnum Israël:

22. iura mihi in Domino, ne deleas semen meum post me, neque auferas nomen meum de domo patris mei.

23. Et iuravit David Saüli. Abiit ergo Saül in domum suam: & David, & viri eius ascenderunt ad tutiora loca.

CAPUT XXV.

Mortuus Samuel plangitur: David Nabal vicium neganti mortem minatus, egregiâ Abigail oratione placatur, quam mortuo Nabal in convitium accipit, simul & Achinoam: Saül verò filiam Michol Phalti tradit.

* Inf. 28. 3.
Eccli. 46.
23.

1. **M**ortuus * est autem Samuel, & congregatus est universus Is-

raël, & planxerunt eum, & sepelierunt eum Anno M. in domo sua in Ramatha. Consurgensque 2947. Ant. Chr. David descendit in desertum Pharan. 1057. Cim ipse Samuel annu- 98.

2. Erat autem vir quispiam in solitudine Maon, & possessio eius in Carmelo, & homo ille magnus nimis: erantque ei ovæ tria millia, & mille capræ: & accidit ut tonderetur grex eius in Carmelo.

3. Nomen autem viri illius erat Nabal: & nomen uxoris eius Abigail. eratque mulier illa prudentissima, & speciosa: porrò vir eius durus, & pessimus, & malitiosus: erat autem de genere Caleb.

4. Cum ergo audisset David in deserto quod tonderet Nabal gregem suum,

5. misit decem iuvenes, & dixit eis: Ascendite in Carmelum, & venietis ad Nabal, & salurabitis eum ex nomine meo pacificè.

6. Et dicetis: Sit fratribus meis, & tibi pax, & domui tuæ pax, & omnibus, quæcumque habes, sit pax.

7. Audivi quod tonderent pastores tui, qui erant nobiscum in deserto: numquam eis molesti fuimus, nec aliquandò defuit quidquam eis de grege, omni tempore quo fuerunt nobiscum in Carmelo.

8. Interroga pueros tuos, & indicabunt tibi. Nunc ergo inveniunt pueri tui gratiam in oculis tuis: in die enim bona venimus. quodcumque invenerit manus tua, da servis tuis, & filio tuo David.

9. Cumque venissent pueri David, locuti sunt ad Nabal omnia verba hæc ex nomine David: & siluerunt.

10. Respondens autem Nabal pueris David, ait: Quis est David? & quis est filius Isai? hodie increverunt servi qui fugiunt dominos suos.

11. Tollam ergo panes meos, & aquas meas, & carnes pecorum, quæ occidi tonsoribus meis, & dabo viris quos nescio unde sint?

12. Regressi sunt itaque pueri David per viam suam, & reversi venerunt, & nunciaverunt ei omnia verba quæ dixerat.

13. Tunc ait David pueris suis: Accingatur unusquisque gladio suo. Et accincti sunt singuli gladiis suis, accinctusque est & David ense suo: & secuti sunt David quasi quadringenti viri: porrò ducenti remanserunt ad sarcinas.

14. Abigail autem uxori Nabal nunciavit unum de pueris suis, dicens: Ecce David misit nuncios de deserto, ut benedicerent domino nostro: & aversatus est eos.

15. homines isti, boni satis fuerunt nobis,

bis, & non molesti: nec quidquam aliquando perit omni tempore, quo fuimus conversati cum eis in deserto:

16. pro muro erant nobis tam in nocte quam in die, omnibus diebus, quibus pavimus apud eos greges.

17. Quam ob rem considera, & recogita quid facias: quoniam completa est malitia adversum virum tuum, & adversum domum tuam, & ipse est filius Be-lial, ita ut nemo possit ei loqui.

18. Festinavit igitur Abigail, & tulit ducentos panes, & duos utres vini, & quinque arietes coctos, & quinque sata polentæ, & centum ligaturas uvæ passæ, & ducentas meas caricarum, & posuit super asinos:

19. dixitque pueris suis: Præcedite me: ecce, ego post tergum sequar vos: viro autem suo Nabal non indicavit.

20. Cum ergo ascendisset asinum, & descenderet ad radices montis, David & viri eius descendebant in occursum eius: quibus & illa occurrit.

21. Et ait David: Verè frustra servavi omnia quæ huius erant in deserto, & non perit quidquam de cunctis quæ ad eum pertinebant: & reddidit mihi malum pro bono.

22. Hæc faciat Deus inimicis David, & hæc addat, si reliquero de omnibus quæ ad ipsum pertinent usque manè, mingentem ad parietem.

23. Cum autem vidisset Abigail David, festinavit, & descendit de asino, & pro-cidit coram David super faciem suam, & adoravit super terram,

24. & cecidit ad pedes eius, & dixit: In me sit, domine mi, hæc iniquitas: loquatur, obsecro, ancilla tua in auribus tuis: & audi verba famule tuæ.

25. Ne ponat, oro, dominus meus rex cor suum super virum istum iniquum Nabal: quoniam secundum nomen suum stultus est, & stultitia est cum eo: ego autem ancilla tua non vidi pueros tuos, domine mi, quos misisti.

26. Nunc ergo domine mi, vivit Dominus, & vivit anima tua, qui prohibuit te ne venires in sanguinem, & salvavit manum tuam tibi: & nunc fiant sicut Nabal inimici tui, & qui quærunt dominum meo malum.

27. Quapropter suscipe benedictionem hanc, quam attulit ancilla tua tibi domino meo: & da pueris qui sequuntur te dominum meum.

28. Aufer iniquitatem famule tuæ: faciens enim faciet Dominus tibi domum meo domum fidelem, * quia prælia Domini, domine mi, tu prælaris: malitia ergo non inveniatur in te omnibus diebus vitæ tuæ.

29. Si enim surrexerit aliquandò homo persequens te, & quærens animam tuam, erit anima domini mei custodita quasi in fasciculo viventium, apud Dominum Deum tuum: porrò inimicorum tuorum anima rotabitur, quasi in impetu & circulo fundæ.

30. Cum ergo fecerit Dominus tibi domino meo omnia quæ locutus est bona de te, & constituerit te ducem super Israël,

31. non erit tibi hoc in singultum, & in scrupulum cordis domino meo, quod effuderis sanguinem innoxium, aut ipse te ultus fueris: & cum benefecerit Dominus domino meo, recordaberis ancillæ tuæ.

32. Et ait David ad Abigail: Benedictus Dominus Deus Israël, qui misit hodie te in occursum meum, & benedictum eloquium tuum,

33. & benedicta tu, quæ prohibuisti me hodie ne irem ad sanguinem, & ulciscerer me manu mea.

34. Alioquin vivit Dominus Deus Israël qui prohibuit me ne malum facerem tibi: nisi citò venisses in occursum mihi, non remansisset Nabal usque ad lucem matutinam, mingens ad parietem.

35. Suscepit ergo David de manu eius omnia quæ attulerat ei, dixitque ei: Vade pacificè in domum tuam, ecce audi-vi vocem tuam, & honoravi faciem tuam.

36. Venit autem Abigail ad Nabal: & ecce erat ei convivium in domo eius, quasi convivium regis, & cor Nabal iucundum: erat enim ebrius nimis: & non indicavit ei verbum pusillum aut grande usque manè.

37. Diluculo autem cum digessisset vinum Nabal, indicavit ei uxor sua verba hæc, & emortuum est cor eius intrinsecus, & factus est quasi lapis.

38. Cùmque pertransissent decem dies, percussit Dominus Nabal, & mortuus est.

39. Quod cum audisset David mortuum Nabal, ait: Benedictus Dominus, qui indicavit causam opprobrij mei de manu Nabal, & servum suum custodivit a malo, & malitiam Nabal reddidit Do-

minus in caput eius. Misit ergo David, & locutus est ad Abigail, ut sumeret eam sibi in uxorem.

40. Et venerunt pueri David ad Abigail in Carmelum, & locuti sunt ad eam, dicentes: David misit nos ad te, ut accipiat te sibi in uxorem.

41. Quæ consurgens adoravit prona in terram, & ait: Ecce famula tua sit in ancillam, ut lavet pedes servorum domini mei.

42. Et festinavit, & surrexit Abigail, & ascendit super asinum, & quinque puellæ ierunt cum ea, pedissequæ eius, & secuta est nuncios David: & facta est illi uxor.

43. Sed & Achinoam accepit David de Iezraël: & fuit utraque uxor eius.

44. Saül autem dedit Michol filiam suam uxorem David Phalti, filio Laïs, qui erat de Gallim.

CAPUT XXVI.

David iterum a Ziphæis apud Saül proditus, hastam & scyphum dormienti Saül abstulit: quod agnoscens Saül, culpam fatetur, revocatque Davidi securitatem pollicetur.

* Sup. 23.
19.
Eodem
ann. 2947.
Ant. Chr.
1057.

1. **E**T venerunt Ziphæi ad Saül in Gabaa, dicentes: Ecce, David absconditus est in colle Hachila, quæ est ex adverso solitudinis.

2. Et surrexit Saül, & descendit in desertum Ziph, & cum eo tria millia virorum de electis Israël, ut quæreret David in deserto Ziph.

3. Et castrametatus est Saül in Gabaa Hachila, quæ erat ex adverso solitudinis in via: David autem habitabat in deserto. Videns autem quod venisset Saül post se in desertum,

4. misit exploratores, & didicit quod illuc venisset certissime.

5. Et surrexit David clam, & venit ad locum ubi erat Saül: cumque vidisset locum, in quo dormiebat Saül, & Abner filius Ner, princeps militiæ eius, & Saulem dormientem in tentorio, & reliquum yulgus per circuitum eius,

6. ait David ad Achimelech Hethæum, & Abisai filium Sarviæ, fratrem Ioab, dicens: Quis descendet mecum ad Saül in castra? Dixitque Abisai: Ego descendam tecum.

7. Venerunt ergo David, & Abisai ad

populum nocte, & invenerunt Saül iacentem & dormientem in tentorio, & hastam fixam in terra ad caput eius: Abner autem & populum dormientes in circuitu eius.

8. Dixitque Abisai ad David: Conclusit Deus inimicum tuum hodie in manus tuas: nunc ergo perfodiam eum lancea in terra, semel, & secundò opus non erit.

9. Et dixit David ad Abisai: Ne interficias eum: quis enim extendet manum suam in christum Domini, & innocens erit?

10. Et dixit David: Vivit Dominus, quia nisi Dominus percusserit eum, aut dies eius venerit ut moriatur, aut in prælium descendens perierit:

11. propitius sit mihi Dominus ne extendam manum meam in christum Domini. nunc igitur tolle hastam, quæ est ad caput eius, & scyphum aquæ, & abeamus.

12. Tulit igitur David hastam, & scyphum aquæ, qui erat ad caput Saül, & abierunt: & non erat quisquam, qui videret, & intelligeret, & evigilaret, sed omnes dormiebant, quia sopor Domini irruerat super eos.

13. Cumque transisset David ex adverso, & stetisset in vertice montis de longe, & esset grande intervallum inter eos,

14. clamavit David ad populum, & ad Abner filium Ner, dicens: Nónne respondebis Abner? Et respondens Abner, ait: Quis es tu, qui clamas, & inquietas regem?

15. Et ait David ad Abner: Numquid non vir tu es? & quis alius similis tui in Israël? quare ergo non custodisti dominum tuum regem? ingressus est enim unus de turba ut interficeret regem, dominum tuum.

16. Non est bonum hoc, quod fecisti: vivit Dominus, quoniam filij mortis estis vos, qui non custodistis dominum vestrum, christum Domini. nunc ergo vide ubi sit hasta regis, & ubi sit scyphus aquæ, qui erat ad caput eius.

17. Cognovit autem Saül vocem David, & dixit: Numquid vox hæc tua, fili mi David? Et ait David: Vox mea, domine mi rex.

18. Et ait: Quam ob causam dominus meus persequitur servum suum? Quid feci? aut quod est malum in manu mea?

19. Nunc ergo audi, oro, domine mi rex, verba servi tui: Si Dominus incitat

te

te adversum me, & odoretur sacrificium: si autem filij hominum, maledicti sunt in conspectu Domini: qui elecerunt me hodie, ut non habitem in hereditate Domini, dicentes: Vade, servi diis alienis.

20. Et nunc non effundatur sanguis meus in terram coram Domino: quia egressus est rex Israël ut quærat pulicem unum, sicut persequitur perdix in montibus.

21. Et ait Saül: Peccavi, revertere fili mi David: nequaquam enim ultra tibi malefaciam, eo quod pretiosa fuerit anima mea in oculis tuis hodie: apparet enim quòd stultè egerim, & ignoraverim multa nimis.

22. Et respondens David, ait: Ecce hasta regis: transeat unus de pueris regis, & tollat eam.

23. Dominus autem retribuet unicuique secundùm iustitiam suam, & fidem: tradidit enim te Dominus hodie in manum meam, & nolui extendere manum meam in christum Domini.

24. Et sicut magnificata est anima tua hodie in oculis meis, sic magnificetur anima mea in oculis Domini, & liberet me de omni angustia.

25. Ait ergo Saül ad David: Benedictus tu fili mi David: & quidem faciens facies, & potens poteris. Abiit autem David in viam suam, & Saül reversus est in locum suum.

CAPUT XXVII.

David inconstantiæ Saülis fidere non ausus, apud Achis profugus, ab eo urbem Siceleg obtinuit, quæ ex eo facta est in hereditatem regum Iudæ, unde plurimas ex Amalecitis & vicinis locis agebat prædas imponens regi Achis.

Sub finem
eiusdem
ann. 2947.

1. **E**T ait David in corde suo: Aliquando incidam una die in manus Saül: nõne meliùs est ut fugiam, & salver in Terra Philistinorum, ut desperet Saül, cesseretque me quærere in cunctis finibus Israël? fugiam ergo manus eius.

2. Et surrexit David, & abiit ipse, & sexcenti viri cum eo, ad Achis filium Maach regem Geth.

3. Et habitavit David cum Achis in Geth, ipse & viri eius; vir & domus eius; & David, & duæ uxores eius, Achinoam Iezrahelitis, & Abigail uxor Nabal Carmeli.

4. Et nunciatum est Saül quòd fugisset David in Geth, & non addidit ultra quærere eum.

5. Dixit autem David ad Achis: Si inveni gratiam in oculis tuis, detur mihi locus in una urbium regionis huius, ut habitem ibi: cur enim manet servus tuus in civitate regis tecum?

6. Dedit itaque ei Achis in die illa Siceleg: propter quam causam facta est Siceleg regum Iudæ, usque in diem hæc.

7. Fuit autem numerus dierum, quibus habitavit David in regione Philistinorum *, quatuor mensium.

8. Et ascendit David, & viri eius, & agebant prædas de Gessuri, & de Gerzi, & de Amalecitis: hi enim pagi habitabantur in terra antiquitùs, euntibus Sur usque ad Terram Ægypti.

9. Et percutebat David omnem terram, nec relinquebat viventem virum & mulierem: tollensque oves, & boves, & asinos, & camelos, & vestes, revertebatur, & veniebat ad Achis.

10. Dicebat autem ei Achis: In quem irruisti hodie? Respondebat David: Contra meridiem Iudæ, & contra meridiem Iezrameel, & contra meridiem Ceni.

11. Virum & mulierem non vivificabat David, nec adducebat in Geth, dicens: Ne fortè loquantur adversum nos: Hæc fecit David: & hoc erat decretum illi omnibus diebus quibus habitavit in regione Philistinorum.

12. Credidit ergo Achis David, dicens: Multa mala operatus est contra populum suum Israël: erit igitur mihi servus sempiternus.

CAPUT XXVIII.

Philisthei contra Saül armantur, ad quod bellum David pollicetur fidem regi Achis. Saül, occisis Magis, Pythonissam consulit, suscitari iubens Samuelem, a quo suam suorumque proximam mortem dicitur.

1. **F**actum est autem in diebus illis, congregaverunt Philistim magnina sua, ut prepararentur ad bellum contra Israël: dixitque Achis ad David: Sciens nunc scito, quoniam mecum egredieris in castris tu, & viri tui.

2. Dixitque David ad Achis: Nunc scies quæ facturus est servus tuus. Et ait Achis ad David: Et ego custodem capi-

* Plurimi
antiores
vertunt ex
Hebr. anni
& quatuor
mens.
Vide infra
29. 3.

Ann. M.
2949.
Ant. Chr.
1055.

pi-

pitis mei ponam te cunctis diebus.

* Sup. 25. 3. * Samuel autem mortuus est, planxitque eum omnis Israël, & sepelierunt eum in Ramatha urbe sua. Et Saül abstulit magos, & hariolos de terra.

4. Congregatique sunt Philistiim, & venerunt, & castrametati sunt in Sunam: congregavit autem & Saül universum Israël, & venit in Gelboë.

5. Et vidit Saül castra Philistiim, & timuit, & expavit cor eius nimis.

6. Consulitque Dominum, & non respondit ei neque per somnia, neque per sacerdotes, neque per prophetas.

7. Dixitque Saül servis suis: Querite mihi mulierem habentem * pythone, & vadam ad eam, & sciscitabor per illam. Et dixerunt servi eius ad eum: Est mulier pythone habens in Endor.

* Lev. 20. 27.
Leut. 18. 11.
Act. 16. 16.

8. Mutavit ergo habitum suum, vestitusque est aliis vestimentis, & abiit ipse, & duo viri cum eo, veneruntque ad mulierem nocte, & ait illi: Divina mihi in pythone, & suscita mihi quem dixerò tibi.

9. Et ait mulier ad eum: Ecce, tu nosti quanta fecerit Saül, & quomodo eraserit magos & hariolos de terra: quare ergo insidiaris animæ meæ, ut occidat?

10. Et iuravit ei Saül in Domino, dicens: Vivit Dominus, quia non eveniet tibi quiddam mali propter hanc rem.

11. Dixitque ei mulier: Quem suscitabo tibi? Qui ait: Samuelem mihi suscita.

12. Cùm autem vidisset mulier Samuelem, exclamavit voce magna, & dixit ad Saül: Quare imposuisti mihi? Tu es enim Saül.

13. Dixitque ei rex: Noli timere: quid vidisti? Et ait mulier ad Saül: Deos vidi ascendentes de terra.

14. Dixitque ei: Qualis est forma eius? Quæ ait: Vir senex ascendit, & ipse amictus est pallio. Et intellexit Saül quod Samuel esset, & inclinavit se super faciem suam in terra, & adoravit.

* Eccl. 46. 23.

15. Dixit autem Samuel ad Saül: * Quare inquietasti me ut suscitarer? Et ait Saül: Coarctor nimis: siquidem Philistiim pugnant adversum me, & Deus recessit a me, & exaudire me nolit neque in manu prophetarum, neque per somnia: vocavi ergo te, ut ostenderes mihi quid faciam.

16. Et ait Samuel: Quid interrogas me, cùm Dominus recesserit a te, & transierit ad æmulum tuum?

17. Faciet enim tibi Dominus sicut locutus est in manu mea, & scindet regnum tuum de manu tua, & dabit illud proximo tuo David:

18. quia non obedisti voci Domini, neque fecisti iram furoris eius in Amalec. idcirco quod pateris, fecit tibi Dominus hodie.

19. Et dabit Dominus etiam Israël tecum in manus Philistiim: cras autem tu & filij tui tecum eritis: sed & castra Israël tradet Dominus in manus Philistiim.

20. Statimque Saül cecidit porrectus in terram: extimuerat enim verba Samuelis, & robur non erat in eo, quia non comederat panem tota die illa.

21. Ingressa est itaque mulier illa ad Saül, (conturbatus enim erat valde) dixitque ad eum: Ecce obedivit ancilla tua voci tuæ, & posui animam meam in manu mea: & audivi sermones tuos, quos locutus es ad me.

22. Nunc igitur audi & tu vocem ancillæ tuæ, & ponam coram te buccellam panis, ut comedens convalescas, & possis iter agere.

23. Qui renuit, & ait: Non comedam. Coegerunt autem eum servi sui & mulier, & tandem audita voce eorum surrexit de terra, & sedit super lectum.

24. Mulier autem illa habebat vitulum pascualem in domo, & festinavit, & occidit eum: tollensque farinam, miscuit eam, & coxit azyma.

25. & posuit ante Saül, & ante servos eius. Qui cùm comedisset, surrexerunt, & ambulaverunt per totam noctem illam.

CAPUT XXXI.

David cum Philistiis adversus Israël proficiens remittitur; quia metuebant principes ne in prælio fieret ipsius adversarius, iubeturque in Siceleg reverti.

1. Congregata sunt ergo Philistiim universa agmina in Aphec: sed & Israël castrametatus est super fontem, qui erat in Iezrahel.

2. Et satrapæ quidem Philistiim incedebant in centuriis & millibus: David autem & viri eius erant in novissimo agmine cum Achis.

3. Dixeruntque principes Philistiim ad Achis: Quid sibi volunt Hebræi isti? Et ait Achis ad principes Philistiim: Nûm

ig-

ignoratis David, qui fuit servus Saül regis Israël, & est apud me multis diebus, vel annis, & non inveni in eo quiddam ex die qua transfugit ad me, usque ad diem hanc?

* Sept. An-
num iam re-
candam me-
cum fuit.
Vid. sup.
27. 8.
* 1. Par. 12.
19.

4. * Irati sunt autem adversus eum principes Philistiim, & dixerunt ei: Revertatur vir iste, & sedeat in loco suo, in quo constituisti eum, & non descendat nobiscum in prælium, ne fiat nobis adversarius, cùm prælari cœperimus: quomodo enim aliter poterit placare dominum suum, nisi in capitibus nostris?

5. Nónne iste est David, cui cantabant in choris, dicientes: Percussit Saül in millibus suis, & David in decem millibus suis?

6. Vocavit ergo Achis David, & ait ei: Vivit Dominus, quia rectus es tu, & bonus in conspectu meo: & exitus tuus, & introitus tuus tecum est in castris: & non inveni in te quiddam mali ex die qua venisti ad me, usque in diem hanc: sed satrapis non places.

7. Revertere ergo, & vade in pace, & non offendas oculos satraparum Philistiim.

8. Dixitque David ad Achis: Quid enim feci, & quid invenisti in me servo tuo a die qua fui in conspectu tuo usque in diem hanc, ut non veniam, & pugnem contra inimicos domini mei regis?

9. Respondens autem Achis, locutus est ad David: Scio quia bonus es tu in oculis meis, * sicut Angelus Dei: sed principes Philistinorum dixerunt: Non ascendet nobiscum in prælium.

* 2. Reg. 14.
17. & 20.
Item 19.
27.

10. Igitur conurge manè tu, & servi domini tui, qui venerunt tecum: & cùm de nocte surrexeritis, & cœperit dilu-cescere, pergite.

11. Surrexit itaque de nocte David ipse & viri eius, ut proficiscerentur manè, & revertentur ad Terram Philistiim: Philistiim autem ascenderunt in Iezrahel.

CAPUT XXX.

Absente cum suis Davide, Amalecitis Siceleg incendunt ablata præda, quos David persequens occidit, receptâ prædâ, quam singulis sociis ex equo divisit, etiam iis qui ad sarcinas lassii remanserant.

* 1. Paral.
12. 20.
Eodem
ann. 2949.

1. Cùmque venissent David & viri eius in Siceleg die tertiâ, Amalecitis impetum fecerant ex parte australi

in Siceleg, & percusserant Siceleg, & succenderant eam igni.

2. Et captivas duxerant mulieres ex ea, a minimo usque ad magnum: & non interfecerant quemquam, sed secum duxerant, & pergebant itinere suo.

3. Cùm ergo venissent David & viri eius ad civitatem, & invenissent eam succensam igni, & uxores suas, & filios suos, & filias ductas esse captivas, levaverunt David & populus qui erat cum eo voces suas, & planxerunt donec deficerent in eis lacrymæ.

4. Siquidem & duæ uxores David captivæ ductæ fuerant, Achinoam Iezrahelites, & Abigail uxor Nabal Carmeli.

5. Et contristatus est David valdè: volebat enim eum populus lapidare, quia amara erat anima uniuscuiusque viri super filiis suis, & filiabus: confortatus est autem David in Domino Deo suo.

6. Et ait ad Abiathar sacerdotem filium Achimelech: Applica ad me ephod. Et applicavit Abiathar ephod ad David,

7. & consulit David Dominum, dicens: Persequar latrunculos hos, & comprehendam eos, an non? Dixitque ei Dominus: Persequere: absque dubio enim comprehendes eos, & excuties prædam.

8. Abiit ergo David ipse, & sexcenti viri qui erant cum eo, & venerunt usque ad Torrentem Besor: & lassii quidam substiterunt.

9. Persecutus est autem David ipse, & quadringenti viri: substiterunt enim ducenti, qui lassii transire non poterant Torrentem Besor.

10. Et invenerunt virum Ægyptium in agro, & adduxerunt eum ad David: dederuntque ei panem ut comederet, & biberet aquam,

11. sed & fragmen massæ caricarum, & duas ligaturas uvæ passæ. Quæ cùm comedisset, reversus est spiritus eius, & refocillatus est: non enim comederat panem, neque biberat aquam, tribus diebus, & tribus noctibus.

12. Dixit itaque ei David: Cuius es tu? vel unde? & quo pergis? Qui ait: Puer Ægyptius ego sum, servus viri Amalecitis: dereliquit autem me dominus meus, quia a grotare cœpi nudistertius.

13. Siquidem nos erupimus ad australem plagam Cerethi, & contra Iudam, & ad Meridiem Caleb, & Siceleg succendimus igni.

15. Di-

15. Dixitque ei David: Potes me ducere ad cuneum istum? Qui ait: Iura mihi per Deum, quod non occidas me, & non tradas me in manus domini mei, & ego ducam te ad cuneum istum. Et iuravit ei David.

16. Qui cum duxisset eum, ecce illi discumbent super faciem universæ terræ comedentes & bibentes, & quasi festum celebrantes diem, pro cuncta præda, & spoliis quæ ceperant de Terra Philisthiim, & de Terra Iuda.

17. Et percussit eos David a vespere usque ad vesperam alterius diei, & non evasit ex eis quisquam, nisi quadringenti viri adolescentes, qui ascenderant camelos, & fugerant.

18. Eruit ergo David omnia, quæ tulerant Amalecitarum, & duas uxores suas eruit.

19. Nec defuit quidquam a parvo usque ad magnum, tam de filiis quam de filiabus, & de spoliis, & quæcumque rapuerant, omnia reduxit David.

20. Et tulit universos greges & armenta, & minavit ante faciem suam: dixeruntque: Hæc est præda David.

21. Venit autem David ad ducentos viros, qui lassus substiterat, nec sequi poterant David, & residere eos iusserat in Torrente Besor: qui egressi sunt obviam David, & populo qui erat cum eo. Accedens autem David ad populum salutavit eos pacificè.

22. Respondensque omnis vir pessimus, & iniquus de viris, qui ierant cum David, dixit: Quia non venerunt nobiscum, non dabimus eis quidquam de præda, quam eruimus: sed sufficiat unicuique uxor sua & filij: quos cum acceperint, recedant.

23. Dixit autem David: Non sic facietis fratres mei de his, quæ tradidit nobis Dominus, & custodivit nos, & dedit latrunculos, qui eruperant adversum nos, in manus nostras:

24. nec audiet vos quisquam super sermone hoc. æqua enim pars erit descendentis ad prælium, & remanentis ad sarcinas, & similiter dividet.

25. Et factum est hoc ex die illa, & deinceps constitutum & præfinitum, & quasi lex in Israël usque in diem hanc.

26. Venit ergo David in Siceleg, & misit dona de præda senioribus Iuda proximis suis, dicens: Accipite benedictionem de præda hostium Domini:

27. His, qui erant in Bethel, & qui in Ramoth ad Meridiam, & qui in Iether, & qui in Aroër, & qui in Sephamoth, & qui in Esthamo,

28. & qui in Rachal, & qui in urbibus Ierameel, & qui in urbibus Ceni,

29. & qui in Arama, & qui in lacu Asan, & qui in Athach,

30. & qui in Hebron, & reliquis qui erant in his locis, in quibus commoratus fuerat David ipse, & viri eius.

CAPUT XXXI.

Saülis, cum filiis in pugna cæsi, corpus, truncato capite, in muro Bethsan suspenditur, armæque eius in templo Astaroth: viri autem Iabes, ablatis Saül ac filiorum eius corporibus, iuxta Iabes ea sepelierunt.

1. Philisthiim autem pugnant adversum Israël: & fugerunt viri Israël ante faciem Philisthiim, & ceciderunt interfecti in monte Gelboë.

2. * Irrueruntque Philisthiim in Saül, & in filios eius, & percusserunt Ionathan, & Abinadab, & Melchisua filios Saül, & totumque pondus prælij versum est in Saül: & consecuti sunt eum viri sagittarii, & vulnerati est vehementer a sagittariis.

3. * Dixitque Saül ad armigerum suum: Evagina gladium tuum, & percutite me: ne forte veniant incircumcisi isti, & interficiant me, illudentes mihi. Et noluit armiger eius: fuerat enim nimio terrore perterritus. arripuit itaque Saül gladium, & irruit super eum.

4. * Quod cum vidisset armiger eius, videlicet quod mortuus esset Saül, irruit etiam ipse super gladium suum, & mortuus est cum eo.

5. * Mortuus est ergo Saül, & tres filij eius, & armiger illius, & universi viri eius in die illa pariter.

6. * Duobus annis post obitum Samuelem, ut notavit quoque Clemens Alexandr.

7. Videntes autem viri Israël, qui erant trans vallem, & trans Iordanem, quod fugissent viri Israëlitarum, & quod mortuus esset Saül, & filij eius, reliquerunt civitates suas, & fugerunt: veneruntque Philisthiim, & habitaverunt ibi.

8. Facta autem die altera, venerunt Philisthiim, ut spoliarent interfectos, & invenerunt Saül & tres filios eius iacentes in monte Gelboë.

9. Et præciderunt caput Saül, & spolia-

Eodem ann. 2949.

* 1. Par. 10. 2. 3.

* 1. Par. 10.

* Duobus annis post obitum Samuelem, ut notavit quoque Clemens Alexandr.

liaverunt eum armis: & miserunt in Terram Philistinorum per circuitum, ut annuntiaretur in templo idolorum, & in populis.

10. Et posterunt arma eius in templo Astaroth, corpus vero eius suspenderunt in muro Bethsan.

11. * Quod cum audissent habitatores Iabes Galaad, quæcumque fece-

rant Philisthiim Saül, & filiorum eius: & sepelierunt in nemore Iabes, & icinaverunt septem diebus.

12. surrexerunt omnes viri fortissimi, & ambulaverunt tota nocte, & tulerunt cadaver Saül, & cadavera filiorum eius de muro Bethsan: veneruntque Iabes Galaad, & combusserunt ea ibi.

LIBER SECUNDUS
SAMUELS,
QUEM NOS
SECUNDUM REGUM DICIMUS.

SECUNDUM LIBER REGUM, RES GESTAS A MORTE SAÛLIS AD FINEM USQUE DAVIDIS REGNI DESCRIBIT; ANNOTATIONES CIRCITER 40. HISTORIAM EXHIBENS.

CAPUT PRIMUM.

David occiso nuntio, qui se Saulem occidisse dicebat, scissis vestibus deserit eum cum ceteris occisis, ieiunans ac precipiens ut filios Iuda doceret arcum.

Anno M. 2949. Ant. Chr. 1055. Etatis David an. 30. Infr. 5. 4.

Actum est autem, postquam mortuus est Saül, ut David revertetur a cæde Amalec, & materet in Siceleg duos dies.

1. In die autem tertia apparuit homo veniens de castris Saül veste conscissa, & pulvere conspersus caput, & ut venit ad David, cecidit super faciem suam & adoravit.

2. Dixitque ad eum David: Unde venis? Qui ait ad eum: De castris Israël fugi.

3. Et dixit ad eum David: Quod est verbum quod factum est? Indicat militem, qui ait: Fugit populus ex prælio, & multi corruentes e populo mortui sunt: sed & Saül & Ionathas filius eius interierunt.

4. Dixitque David ad adolescentem, qui nuntiabat ei: Unde scis quia mortuus est Saül, & Ionathas filius eius?

5. Et ait adolescens qui nuntiabat ei: Casus veni in montem Gelboë, & Saül incumbebat super hastam suam: porro

currus & equites appropinquabant ei, & conversus post tergum suum, vidensque me, vocavit. Cui cum respondissem: Adsum: dixit mihi: Quisnam es tu? Et ait ad eum: Amalecites ego sum.

6. Et locutus est mihi: Sta super me, & interfice me: quoniam tenent me angustia, & adhuc tota anima mea in me est.

7. Stansque super eum, occidi illum: sciebam enim quod vivere non poterat post ruinam: & tuli diadema quod erat in capite eius, & armillam de brachio illius, & attuli ad te dominum meum huc.

8. Apprehendens autem David vestimenta sua occidit, & omnesque viros, qui erant cum eo, & planxerunt, & fleverunt, & icinaverunt usque ad vesperam super Saül, & super Ionathan filium eius, & super populum Domini, & super domum Israël, eo quod corruissent gladio.

9. Dixitque David ad iuvenem qui nuntiaverat ei: Unde es tu? Qui respondit: Filius hominis advena Amalecites ego sum.

10. Et ait ad eum David: Quare non timuisti mittere manum tuam ut occideres christum Domini?

11. Vocansque David unum de pueris suis,

* Pr. 104. 15.